

Minulou hodinu jste měli pracovat na úvaze, která měla být odeslána do včerejšího večera – odevzdalo ji pouze 9 z vás. Pokud se stalo, že jste někdo poslali a já jsem ji nenašla, napište mi, kde ji mám hledat. Jinak stále ještě máte možnost mi ji poslat.

Většina úvah, které jste poslali, byla v pořádku, měla úvahové rysy, texty byly smysluplné – pokud bych známkovala, nejhůře by byly trojky. Všem vám děkuji.

1) Dnes budeme pokračovat s uvažováním nad dalším tématem. Zde na konci máte kopii textu z novin. Přečtěte si ji a uvažujte nad těmito otázkami:

Jak je možné, že si toho nevšimlo okolí?

V čem je domácí týrání horší než týrání cizí osobou?

Jaké dětství asi měla Anička? (srovnejte ho s vaším dětstvím)

Skončilo Aniččino trápení umístěním do zařízení Klokánek?

2) Do slohového sešitu si napište nadpis **Týrané děti zabíjí i lhostejnost sousedů** a k tomu vypracujte krátce písemně odpovědi na předešlé otázky. Pak si vypracujte myšlenkovou mapu k tomuto tématu. Pošlete mi, prosím, fotku.

Týrané děti zabíjí i lhostejnost sousedů

Jedenáctiletou Annu z Prahy za špatné známky matka léta bila. A všichni okolo tvrdí, že si ničeho nevšimli. Dvouletá Barborka přitom i s matkou, které její muž ubližoval, skončila po rozvodu v azylovém domě. Přesto dítě neprohlédli lékaři. Stačilo matčino ujištění, že se bývalý muž dětí nedotkl. Lékař by však zjistil, že děvčátko má řadu čerstvě zhojených a nikdy neléčených zlomenin. „Starší dcera na prohlídce byla a byla v pořádku. Barunka ne, matka tu byla s dětmi jen krátce. A děti vypadaly spokojené,“ říká Miroslava Zelenková z Domova svaté Alžběty ve Veselíčku na Milevsku.

Ničeho si nevšimla ani sociální pracovnice z čáslavské radnice, která matku po rozvodu navštívila. „Děti byly čisté a ani od sousedů jsme neměli žádné signály o týrání,“ tvrdí vedoucí odboru vnějších vztahů radnice Antonín Hejzlar.

Rodiče Barborky i nového přítele její matky teď vyšetřuje policie. Odborníci se shodují, že dokud policisté nezačnou stíhat nejen trýznitele dětí, ale i sousedy rodin, lékaře či učitele za to, že případy týrání neoznámili, bude týraných přibývat.

„Případy týraných dětí jednoznačně zhoršuje lhostejnost okolí. Kde byli sousedé, co dělali tři roky učitelé, že nic neviděli, jak to, že si ničeho nevšiml dětský lékař? Oni jsou také vinní, ale na rozdíl od Aniččiny maminky zůstávají v anonymitě,“ říká Marie Vodičková z azylového zařízení Klokánek. Jenže podle policistů to není jednoduché. „Stíhat někoho, že neoznámil týrání dítěte v rodině sousedů, je složité. Je obtížné dokázat, že skutečně o týrání věděl,“ tvrdí jeden ze severočeských kriminalistů.

Pak však Česko dál zůstane mezi čtyřmi zeměmi v Evropě, kde je nejvyšší počet týraných dětí. Ročně jich u nás na následky trýznění rodiči zemře zhruba padesát.

„Máma mě bila, ale táta na mě vzal bič,“ říká klidně jedenáctiletá Anička. Do azylového zařízení Klokánek ji odvezli rovnou ze školy.

Učitelka se jí zeptala na modřinu pod okem a dívka se rozpovídala o tom, jak se k ní rodiče chovají. Tady už je tři čtvrtě roku, našla si nové kamarády a zotavuje se z utržených ran.

Dodnes však tahle křehká blondátka bere prášky na uklidnění. Dodnes budí svou vychovatelku, „tetu“, jak jí tu děti říkají, výkřiky hrůzy ze spaní. Domů by se nevrátila ani za nic. „Jen když se přiblížíme k místu, kde bydlela, chytne se mě za ruku a bojí se: Teto, že mě budeš chránit, že mě nedáš,“ říká vychovatelka Šašková z azylového zařízení Klokánek.

Podle Lenky Petrášové, Lídy Holmerové a Jana Gazdíka, z MF DNES, 2004, zkráceno